

מגרש כדורסל באמצע הגליל, וירדנה ארזי שרה, כאילו זה נכתב על היום הזה, של אתמול:

"לא יעצדנו הבאב

לא הלהט הצורב

כל עוד פועם, בנו הלב

לא נעצור"

אשחר, המקום בו אנחנו גרים, היא יישוב קטן יחסית.

אחרי התלבטויות הוחלט לקיים את הרצף המתוכנן- כמתוכנן. טקס מעבר, תפילת הלל, וטקס יום העצמאות.

נחתתי לתוך הטקס, אחרי יום עמוס במפגשים מעוררי השראה וכאב, שהחל עם הפלמ"חניק עמוס חורב (בן 101!) בקרית ענבים, ונמשך עם משפחות שכולות במעלה היום.

והתחושות? כמו של כולם אתמול, אני מניח.

ואחרי הטקס אורגנה באן מה שמכונה "מסיבה עברית".

והתודעה חצויה. משלחת שלנו בקליבלנד. הלב עדיין בבית משפחת יקותיאל, ולוי, ונזרי. ובכל הבתים שלא הצלחתי להגיע אליהם. אוזניה אחת על טקס המשואות, על החזרה הגנרלית ליתר דיוק; צווי ה-8 וההתראות על גיוסים נוספים, והתכתבות עם מפקדים מתוך הרצועה, והשריפות. ובתוך כל זה הפסקול של מסיבת ריקודים. "תמיד יהיה לי רק טוב"; "מהפיכה של שמחה"; "עוד לא אהבתי די". והכל נשמע אחרת, סוריאליסטי כמעט. ואתה שואל את עצמך כמה קשה צריך להיות כאן, כדי שמישהו יחזור על המשפט "עוד יותר טוב", 8 פעמים ברצף.

בשלב מסויים מנוגן "שיר שמח". זה שיר שנכתב ערב חג הפורים של 1954. האווירה היתה בערך כמו אתמול. פיגוע נורא במעלה עקרבים, ימים ספורים לפני חג הפורים. ומשה שרת, אז ראש הממשלה, מצווה על יעקב אורלנד ומרדכי זעירא לכתוב "שיר שמח". והם עושים את מה שהוא אומר להם, וכותבים שיר. וקוראים לו "שיר שמח".

בקריאה ראשונה קשה שלא לתהות כמה ציניות הם הכניסו במילים ובלחן. איזו מין הנחיה זו לכתוב שיר שמח?! ואולי זה פחות ציני ממה שזה נראה. "אם גם ראשנו שח, וְעַצֵּב סוֹבְבָנוּ – הִבָּה וְנַחֲלֶקְחָ, מִן הַשְּׂמֵחָה שְׂבָנוּ."

אולי זה באמת מה שצריך.

אנחנו עוד נדאגה את הימים הראשונים

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אָשֶׁר יסוֹג מַחְפִּידוֹת חַיִּיו"

ואיכשהו השיר הזה, ממרחק של 71 שנים, עושה את העבודה. לא לגמרי לבד. הוא נתמך על ידי הרוח האיתנה של המשפחות שפגשתי אתמול, של שירת "מסביב יהום הסער..." בתום הטקס בבית העלמין, של אלישע מדן ושל אמילי דמארי בטקס המשואות, של המצטיינים והמצטיינות שלנו שזכיתי לפגוש בחודש האחרון, של מעיין, מאיה ויעל מצטיינות הנשיא הבוקר, ובעוד רגעים של רוח ישראלית. ובסוף בסוף אני חוזר לגדי מוזס, שכותב לקיבוץ שלו שיאללה, צריך לחזור ולבנות את ניר עוז. "מקומנו בבתי הקרקע באוויר הצח וליד שדותינו", הוא כתב להם, וסיים ב"קדימה, לעבודה!"

אין לנו את הזכות לשקוע, ואין לנו זמן לשקוע.

נאמר זאת שוב: אנחנו לא בקרב, ולא במלחמה שמחכה ל"יום שאחרי".

אנחנו במאבק ארוך, והוא ייקח זמן. אין לי מספיק מילים כדי להסביר עד כמה אני מאמין שלחיל החינוך והנוער, לנו, לכולכם וכולכן, יש תפקיד חשוב בהכרעת המאבק הזה. בהחזקת קו ברור של תקווה, של צדקת דרך, של עשיית טוב, של חיזוק הלכידות הכלל-ישראלית וכלל-יהודית, של עוצמת הרוח.

אנחנו עוד נראה, את הימים האחרים.

אנחנו נבנה אותם,

אנחנו נביא אותם,

אנחנו ניצוד אותם במו ידינו.

כחברה, כאומה, כחיל.

הלב חצוי, המלאכה רבה, ובכל זאת- חג עצמאות שמח,

סמואל

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אֶשֶׁר יסוג מִחִפְרוֹת חַיִּיו"